

„MADÁCH IMRE - AZ EMBER TRAGÉDIÁJA
16. SZÍN”
BALLA ZOÉ, NAGY KLEOPÁTRA, PAPP GRÉTA

Lucifer - az a tipikus fiú, akit egyáltalán nem érdekel az iskola és a többieket is erre próbálja buzdítani

“Ádám új iskolában kezdi tanulmányait. Belépve ebbe a nagy épületbe egy hosszú lépcsősor vezet felfelé külön szintekre, s a szinteken termek sokaságát találjuk, melyekből tanítás zaja szűrődik ki. Ádám ezek hallatán új eszmét talál, és érzi, hogy ez az eszme minden eddiginél fontosabb. Így születik meg fejében, hogy a fiatalok tanítása mindennél fontosabb, mert övék a jövő és ezt ő is megakarja tapasztalni.”

Éva: Te vagy az új diák ugye? Gyere megmutatom merre van az osztálytermünk. Első emeleten van, ezért nem kell sokat lépcsőzni Hála Istennek, amúgy sem vagyok egy sportos alak.

Ádám: *elmosolyodik, hisz már itt szimpatikus neki Éva,* Akkor ezek szerint a tesi órákért sem vagy oda

Éva: Hát az igazat megvallva a tesi órákat egyszerűen ki nem állhatom

Ádám: Én is így vagyok vele. Tudod most jöttem rá, hogy eléggé levagyok maradva, iskola után tudnál segíteni felzárkózni kicsit?

Éva: Persze, nagyon szívesen segítek. *(mondta mosolyogva)*

“A teremből diákok hangja hallatszott. Ádám leült a helyére és csak nézte az eseményeket, míg be nem csöngettek. A tanár kis késéssel, de megérkezett és arra

kérte, hogy mutatkozzon be”

Ádám: Sziasztok, Ádám vagyok. Szeretek sportolni és új dolgokat kipróbálni, a tanulást pedig elég komolyan veszem, mert a jövőben nagy céljaim vannak.

“Teltek a napok, hetek és Ádám egyre jobb eredményeket ért el, ami kezdte Lucifert egyre jobban bosszantani, ugyanis ő akármennyire próbálkozott jó jegyeket szerezni, sehogy sem sikerült neki. Emiatt a szülei és a tanárok sosem voltak vele igazán megelégedve. Ennek hatására Lucifer elhatározza, hogyha már ő nem tud érvényesülni az iskolában, akkor mindent megtesz annak érdekében, hogy Ádám se érjen el sikereket.”

Lucifer: Szia, látom tényleg komolyan gondolod ezt a tanulósdit, viszont nem akarsz egy kicsit kiereszteni a gőzt? Ma elmegyünk a többiekkel egy kicsit bulizni, iszogatni, nem akarsz csatlakozni hozzánk? Hidd el ott igazán kiélhetnéd magadat.

Ádám: Bocs, de ez ma sajnos nem fog menni, én nem vagyok ilyen bulizós típus, mellesleg szerintem a szüleim sem engednék el.

Lucifer: Ó, micsoda álmaid vannak! Azt hiszed, a jövőd egy pár unalmas könyvben rejlik? Mire mész a sok képlettel és évszámmal, mikor az élet máshol zajlik, messze innét?

“Lucifer közelebb lép és szemébe néz, miközben szavai alattomosan csengenek”

Lucifer: Gondolj csak bele! Míg te görnyedsz a füzeted felett, addig mások élnek az életet. Egy éjszaka a fények között és megérted végre, mi az igazi tudás!

Ádám: De ha most nem tanulok...mindent félre dobok...mi lesz velem később? Hisz a

szüleim azt mondják, csak akkor lesz belőlem valaki, ha tanulok.

Lucifer: Ó, ezek az unalmas tanácsok! Ezeket csak azért adják, mert nekik nem sikerült elérni azokat a sikereket, amiket ők megálmodtak, ezért ezt mind csak rád akarják erőltetni. Csak egy életed van és ezt ne mulaszd el, holmi ábrándok miatt.

“Ádám kétségbe van esve, kételyek közt van. (Mivan, ha tényleg neki van igaza? Mivan, ha tényleg élnie kellene ahelyett, hogy a szülei elvárásainak próbál megfelelni, hisz ők mindig csak a jegyeket nézik, nem foglalkoznak igazán Ádámmal. Egyszer csak egy hangra lesz figyelmes...ami azt üzeni neki: “A tudás egy út, amely szabadsághoz vezet. Ha most meginogsz, holnap már késő lesz. A világ nagyobb annál, mint amit ma látsz, s ha eldobod a lehetőséget, mit adtam neked, örökre rabszolgája maradsz a pillanatnak. Ezek után Ádám határozottan és önbizalommal telve válaszol Lucifernek.”

Ádám: Tudom a jövőm, az én kezemben van. Bár nehéz az út, amit választottam, de hiszek benne, hogy sok nehézség árán is képes vagyok elérni a célomat.

“Mintha Éva hallotta volna beszédük végét, megjelent Ádám mellett és így szólt:”

Éva: Na sziasztok, ha készen vagy akkor szerintem indulhatunk is. Szia Lucifer!

Ádám: Jó szórakozást estére!

Lucifer: Hát jól van, azért remélem valamikor rájössz, hogy nekem volt igazam és elkezded végre élni az életet.

„MADÁCH IMRE - AZ EMBER TRAGÉDIÁJA
16. SZÍN”

DALLOS MILÁN, MOHOS ALEX DOMINIK, ZOMBOR MARCELL

(2025, New York. Ádám, mint fiatal egyetemista férfi, Éva, mint fiatal egyetemista nő, Lucifer Ádám a szobatársa a kollégiumban. Ádám felébred a kollégiumban.)

Lucifer: Figyeld barátom, láttad már az új telefonomat? Dizájnya szintisztán olyan, mint a tavalyi, de kell nekem ez, hogy érvényesüljek.

Ádám: Úgy jó neked.

Lucifer: Hát de nézz magadra. Le vagy maradva. Kiváló ajánlatom van számodra. A régi telefonomra nekem már így semmi szükség. Odaadom néked, semmiért cserébe.

Ádám: Ugyan már, semmi szükségem ilyenre. Megvagyok én most is, úgy ahogy.

Lucifer: Higgy nekem, ez egy teljesen új világ! Csak próbáld ki, biztos tetszeni fog. Mindent, amit eddig nézegettem rajta, meghagytam.

(Lucifer átadja a telefont)

Lucifer: Látod, van rajta minden, ami egy mai napi embernek kell. Az összes közösségi médium, minden felület. Rövid klipek, melyeken alig kell gondolkodni. Szinte végtelen van, mindig tudsz te majd görgetni.

Ádám: Nem tudom én. Kell-e ez nekem? Kell, hogy mások dolga fűszerezze életem? Akkor szerettem, mikor telefon volt telefonálni, s gép volt honlapot bámulni.

Lucifer: Le vagy maradva ember, társadalmunknak ez már kényszer. Kell neked ez, te is emberből vagy, meglátod manapság mire min pörög az agy.

Ádám: Engem végtelen görgetés nem izgat, sok ez eszmémnek, én valami valósra vágyom telefonodból.

Lucifer: Hidd el, ez kell neked, mint ahogy ez kell mindenkinek.

Ádám: Valós embereket akarok, nem közösségi médián hordott állarcokat látni.

(Rátalál, és megnyit egy társkeresőt. Görgeti, mellette Lucifer)

Ádám: Jóég, micsoda hitvány arcok! Senki sem néz ki természetesen, mindenki mintha színész lenne, hol a szerelem a színjáték. De mit látok itt? Ezt kerestem! Itt van e lány Éva, olyan természetesen! Semmi filter, se szerkesztés, természetesen megragadó szépség. Olyan, mint én, látom, ő lesz az én párom, a találkozást alig várom.

Lucifer: Legyen ahogy te akarsz, belátod hamar, nem ilyen, mint e lányban látsz.

(Ádám egyedül elindul, ahogy mindenki az utcán a telefont nézi.)

Ádám: Mi világ ez, annyi ember, ámde mindegyik folytonos kapcsolatban, de nem egymással. Annyi szépség, érdekesség van előttük, de valahogy a rövid videók érdekesebbek számukra. Mindenki mobiljából összefolyik a zaj, el kell halkítanom őket.

(Buszmegállóban fülhallgatót tesz be, felszáll a teli buszra, hol egymás mellett ülnek, mindenki kezében telefon, vagy szintúgy fülhallgató)

Ádám: Ó, mennyivel jobb, külső zajt nem hallom, zenével ezeket elnyomom. Meg minek hallani másokat, mindenki csak üzenget, nem mennek oda egymáshoz pár szót váltani. Habár nem csodálkozom, hogy mindenki a telefonjára szögezi fejét, környezetünkben nincs már mit látni, be vagyunk burkolva, körbe vagyunk építve.

(Megérkezik a kávézóba. Egy pultos. Sok asztal, egy ember ül több bögre kávéval, laptop mögött. Éva nincs ott, Ádám üzen neki.)

Ádám: Jaj, késik ő a nagy forgalom miatt, elüldögélek akkor én egy darabig. A zene így nem köti le figyelmem sokáig, de mit Lucifer mutatott, kiteheti szórakozásom néhány óráig.

(Telefonjából színes, villogó fények, mint akit hipnotizáltak, elveszik a képernyőben.)

Ádám: Hogy nem tudtam eddig hinni szobatársamnak, tényleg ez az, amire vágytam, minden 60 másodpercem lekötő tartalommal van tele. De ha nem volna, görgetek egyből, a következő rövid videó hátha tetszeni fog. Mi mindent látok én, vannak hírek, viccek, egymást gúnyolják a

kommentekben, hírességek minden lépését követik, ez van a saját életük helyett. Szívesen veszek el e világban.

(Éva hosszabb várakozás után megérkezik)

Éva: Bocsáss meg nekem sokat késtem. Nem lehet kiigazodni ebben a sűrűségben. Örülök, hogy nem hitted azt, hogy nem is jövök.

Ádám: *(képernyőre fókuszálva)* Persze, ülj csak le.

Éva: Nagy örömet okozott, hogy ilyen hamar megtaláltuk egymást, nem értek különösebben az eféle ismerkedéshez. Sőt, barátnőim buzdítottak rá, hogy kipróbáljam az ilyen internetes dolgokat.

Ádám: Milyen érdekes, engem is a barátom vitt be ebbe a világba.

Éva: Olyan furcsa nekem. Nincsenek már rendes emberi kapcsolatok. Mostanában fontosabb az embernek az, hogy hány követője van, minthogy hány rendes barátja. Tudod nemrég voltam bulizni, és ott is, ment a zene, a fények, de valahogyan mindenki éppen azt nézte, hogy a sport csapattija nyeresre áll-e, hány milyen lesz az időjárás, vagy azokkal írogatott, akik nem voltak ott. Nem is értem, akkor miért mentek el oda. Hasonlóan, amikor elballagtam, hatalmas öröm volt számomra, de a többieknek fontosabb volt az, hogy pózoljanak a képen, melyet közzétesznek majd. Amikor a beszédet tartottuk, szinte mindenki telefonján keresztül nézte, emléket akartak gyártani, melyet később is láthatnak, de a pillanat, mely emléket készítenék ezzel elveszett: nem figyeltek oda. Fontos megörökíteni az ilyeneket, de annak árán, hogy lemaradjunk róla.

Ádám: Igen, ez durva.

Éva: A másik, ami örületbe kerget, azok ezek a rövid videók. Tudtad, hogy az ember figyelme kevesebb, mint egy aranyhalnak?

Ádám: Bocsi mit mondtál?

Éva: Ahj, nem tudom, annyira mások az emberek. Miért nem élik a saját életüket, miért nem értékelik az élet valódi szépségét, helyette élvezik a szerkesztett tartalmak torzított épségét. A madarak csicsergése helyett zene zúg fülükben, a csillagos ég helyett fényes lámpák villannak szemükben. Nem nézik, ahogy fociznak a kisgyerekek, boldogságot csak a videókban lelnek. Főzős videókát néznek, mentenek sorra, aztán a gyorséteremben állnak sorba. De ott is képernyőn rendelnek, az árushoz hozza szólni nem mernek. A festményeket, műveket sem élbőben nézik, galéria számukra már nem egy hely, csak a telefonban létezik. De a valódi művészet fakul el, a művészi helyeket az MI lepi el. Mondd Ádám, annyira olyan vagy mint én, hol marad az életben, őszinte élmény?

(Ádám, semmire sem hallgatva, végig telefonját leste, azt Éva felé fordítja.)

Ádám: Ezt láttad már?

Éva: Ó, Ádám, nem hiszem, te is olyan vagy mint a többi. Azt hittem igaz emberre találtam, tökéletesen beleillessz az átlagosság kirakósába. Benned sincs semmi érdekes, igaz szerelmet benned nem találok, engem többet ne keress!

(Éva háborodottan távozik, Ádám, mintha észre sem vette volna, záráskor távozik, kizavarják.)

(Ádám már otthon, Lucifer várja őt.)

Lucifer: Hogy ment tehát randevúd, rátaláltál az emberedre?

Ádám: Ja hát amúgy nem, de láttad már ezt a videót? Tele van ezzel a for you-m

Lucifer: Hát ez az egyetlen dolog, ami a tiéd? A videók, melyeket eléd rak? Hol maradnak a saját élményeid, hol marad, ami számít? Igazi kapcsolatra vágytál, és észre sem vetted, otthagytál, akire számítottál. Ő volt az, aki még tiszta, de neked ez már nem ér semmit.

(Lucifer a telefonban jelenik meg, ott már figyel rá Ádám.)

Lucifer: Látod mi történt veled? Mindvégig ezt akartad elkerülni. Olyan lettél, mint a többi, nagy rakás semmi. Boldogságod máshonnan szedted, külvilágot észre sem vetted. Beolvadtál te is a tömegbe: mindenki csak néz, de nem lát, mindenki csak hallgat, de senki sem figyel.

Ádám: Ez nem lehet! Ez nem én vagyok! Még mindig valódi élményeket akarok! A technológia hátba döfte az embert, mélyebb jelentést az életében nem lelt. És mi sem vagyunk jobbak, ezt mi tettük magunkkal, csak a nagyvállalatoknak lett diadal. Minek ez a modernség, nem tudjuk mire használni, csak az embereket egymástól elválasztani. Próbáltuk mi ezeket magunknak betiltani, de mint egy függő a szernek, nem tudunk ellenállni.

(Széles vigyor jelenik meg Lucifer arcán)

Lucifer: Tehát, látod, az internet, mint egy pókháló, csapdájába ejtett téged, az, ami most mindened, régen volt a rémed. Erős vagy, és küzdesz, de ez sem elég, az emberiség lejjebb fog menni még. De már most sem tudtál ellenállni, az Évákat a függőség ki fogja irtani.

Ádám: Lucifer, elég ebből, ez nem élet! Nem bírok itt maradni véled. Vihetsz engem bárhova, de nem akarom, hogy ez legyen, szemem előtt párolog az életem. Tehetnék ellene, de nincs kedvem. Helyette csak a telefont lesem.

Lucifer: Kívánságod számomra parancs, legyen úgy ahogy akarod, úgyis annyi mindent kéne még neked látnod.

„MADÁCH IMRE - AZ EMBER TRAGÉDIÁJA, 16. SZÍN”

HOLUBÁK FLÓRA, STEFÁNICH HÉDI, TURBÓK DÓRA

A 21. században járunk Budapest belvárosában. Ádám egy fiatal színes bőrű fiú Márk. Márk tudja, hogy megkülönböztetik őt a többiektől bőrszíne miatt és ezért már sok bántást kapott. A fiú családjával új országba költözik külföldről, és itt élete legnagyobb kihívásával szembesül. A költözés miatt iskolát kell váltania, és bár próbál pozitív lenni belül retteg attól, hogy új iskolájában nem fogják elfogadni mássága miatt. Márk tudja, hogy nem mindenki fogadja el az ilyen embereket, különösen egy új közösségben. Az elmúlt években már megtapasztalta, milyen érzés a kiközösítés, és hogy a másokkal való beilleszkedés nem mindig könnyű, ha valamiben más vagy, mint a többiek. Elérkezett az első nap az új iskolában, Márk próbál higgadt maradni, de ahogy belépett a terembe, az osztály társai gyorsan észrevették, hogy valami más a fiúban. Nem sokkal később egy fiú, Jankó, aki a legnépszerűbb fiú az osztályban elkezdett gúnyolódni rajta:

- **JANKÓ:** Tudtam, hogy új fiú jön, de hogy ilyen is legyen?” – mondta hangosan, miközben nagyot nevetett, majd egy gúnyosan ránézett Márkra.

- **MÁRK:** Mert én milyen vagyok?

- **JANKÓ:** Csak nézz magadra!

- **MÁRK:** Neked meg mi bajod van? Hiszen még csak most érkeztem ide, nem is ismersz!

- **JANKÓ:** Nem is akarlak megismerni, téged amúgy is ki szeretne?

Az osztály többi tagja, párukon látszott, hogy nem mindenki ért egyet Jankóval, de még sem szólt senki. Az egész pár percig tartott, de Márk számára egy életen át tartó fájdalmat jelentett. A fiúk és a lányok egymás között sugdolóztak, és mindenkinek meg volt a saját véleménye Márkról, de senki sem állt ki mellette.

Egy hét elteltével Márk már szinte nem is próbálkozott a beilleszkedéssel. A folyosókon azonban egy napon megszólította egy ismeretlen lányt,

(Kicsengetnek és a lány oda lép Márkhoz)

- **LÁNY:** Szia tudnánk kicsit beszélgetni? El szeretnék mondani valami.

- **MÁRK:** Persze, még szép!

- **LÁNY:** Arra gondoltam, hogy elmehetnénk enni valamelyik nap egyet.

- **MÁRK:** Ennek nagyon örülök sajnos nincs sok barátom így nagyon örülnék egy újnak!

- **LÁNY:** Jó akkor szombaton megyünk?

- **MÁRK:** Tökéletes!

Szombaton Márk megérkezik a megbeszélthelyre, de a lány nincs ott. Márk hiába várt rá a lány nem jött.

Hétfőn az iskolában mindenki rajta röhögött és a lány, akivel ment volna el megalázta őt mindenki előtt a bőrszíne miatt.

Másnap az ebédlőben és az osztályban is egyre jobban úgy érezte, hogy egyedül van és mindenki lenézi őt. Az osztálytársai inkább elkerülték, Jankó pedig szinte minden egyes nap újabb trágár megjegyzésekkel látta el. Márk egyre inkább

elzárkózott a világtól, és úgy döntött, hogy elmondja a szüleinek, hogy nem szeretne tovább ebbe az iskolába járni. Ekkor történt valami, amire Márk sem számított. Egy nap, amikor Márk az iskolaudvaron egy padon ült, és próbált egyedül lenni, egy lány, Lilla, aki szintén új volt a városban, odament hozzá. Lilla egy csendes, visszahúzódó lány volt, aki hasonlóképpen érezte magát, mivel neki sem volt könnyű beilleszkedni az új közösségbe. Miután pár szót váltottak, Lilla rájött, hogy Márk. Nem sokkal később már ketten ültek a padon, és Lilla mesélt neki a saját nehézségeiről. A lány elmondta, hogy ő is küzdött azzal, hogy az új iskolában befogadják. Lilla ezután ezt mondta Márknak: Sokkal fontosabb az, hogy önmagunk legyünk, mint hogy megfeleljünk mások elvárásainak és ez a saját kárunkra váljon. Mondd csak el mi bánt és lehet én tudok neked segíteni.

Lilla bátorítása után Márk úgy érezte, mintha egy hatalmas kő esett volna le a szívéről. Lilla nem ítélte el, őt nem érdekelte, milyen a bőrszíne. Az ő szemében Márk egyszerűen csak egy fiú volt, aki ugyanolyan jogokkal rendelkezik, mint bárki más. Az új barátság révén Márk lassan újra elkezdett hinni abban, hogy a világ talán nem annyira kegyetlen és akár ő is megtalálhatja helyét benne. De a következő hetekben Jankó nem hagyta abba a zaklatást. Sőt, most már Lillát is célozta. Márk kezdte elveszteni ismét a reményt miszerint mindenki ugyan úgy fog rá tekinteni, mint egymásra. Lilla azonban nem félt Jankótól és egy nap, amikor Jankó épp gúnyolni kezdte Márkot és Lillát, a lány felállt és határozottan a fiú szemébe nézett.

- **LILLA:** Ha valami más, mint a többi, akkor még nem jelenti azt, hogy rosszabb vagy. Te vagy az, aki nem érti, mi az igazi tisztelet!

- **JANKÓ:** Miért véded te őt? Talán nem tudja magát megvédeni?!- mondta Jankó gúnyosan

- **LILLA:** Miért kell neked állandóan másokat bántanod, nem veszed észre, hogy senki sem ért veled egyet így csak magadat alázod meg!

- **MÁRK:** Nyugi Lilla! Jankó figyelj ide! Nem kell szeretnünk egymást, de az alap tiszteletet neked is be kellene tartanod. Lilla jól mondta senki se ért veled egyet, ha pedig igen akkor csak azért, mert félnek tőled, inkább vegyél vissza magadból és vedd észre, hogy milyen rossz dolgokat teszel másokkal.

Az osztály nagy része felszólal és egyet ért Márkkal. Jankó már nem szólt semmit és inkább csendben kísértált a teremből.

Pár nappal később Jankó oda ment Márkhoz és belátta milyen rossz dolgokat tett másokkal és egyben bocsánatot kért Márktól.

Ezek után új szellem kezdett el terjedni az iskolában. Az emberek egyre inkább kezdték megérteni, hogy nem a különbözőség teszi rosszá vagy furcsává a másikat, hanem az elutasítás és a gyűlölet. És végre mindenki megértette, hogy nem a külső alapján kell másokat megítélni.

„MADÁCH IMRE - AZ EMBER TRAGÉDIÁJA, 16. SZÍN”

BIALOUS NELLI, CSÖLLE VANILLA, FONYÓ PETRA, KÖRBLER LENA

21. SZÁZAD
A BŰN ÉS MEGBOCSÁTÁS ÚTJA

Hollywood fényei alatt élt Ádám, a népszerű influenszer. Életének minden pillanata a kamerák előtt zajlott, követőinek száma pedig napról napra nőtt. Látszólag mindene megvolt: szerető család, Éva, a felesége, és Hanna a kislánya, valamint egy fényűző élet. Ám Ádám sikere mögött üresség állt. Nem dolgozott, a családot Éva, a felesége tartotta el. Kimerítő munkával biztosította a megélhetést miközben egyetlen öröme a lányuk, Hanna volt- a gyönyörű ártatlan kisgyermek. A csillogás mögött viszont sötét árnyak lapultak. Ádám egyre több időt töltött a munkájával, és egyre kevesebbet a szeretteivel, amikor úgy érezte a nyomás már elviselhetetlen Lucifer, a titokzatos babysitter lépett az életükbe. Nem csak Hannára vigyázott-úgy tűnt Ádám lelkét is figyeli. Egy nap Ádámot egy hang szólította a sötétből, egy hang, amely egyszerre volt hívogató és hátborzongató. Lucifer volt az. „A lányod... ő a kulcs. A világ imádja a szépséget. Miért ne szerezz belőle hasznot?” - súgta a fülébe. Ádám tétovázott. Tudta, hogy Éva soha nem egyezne bele. De a siker... a pénz... a hírnév.... csábítása erősebb volt a lelkiismeretnél. Hannát szerepeltetni kezdte videóiban, kihasználva különleges szépségét. Hanna mosolya megjelent a képernyőkön, és a világ felfigyelt rá. Ádám büszkén figyelte a lájkok, követők, szponzorok áradatát. Éva, a háttérből, összetört szívvel nézte ahogy férje a lányuk ártatlanságát árucikké teszi. Próbált szólni, tiltakozni, de Ádám süket maradt a szavára és fülében csak Lucifer hangja visszhangzott:” Ne hallgass rá. Csak irigyel. Ez a siker ára”. Hamarosan sötét árnyak vetültek a sikerre: fekete fenyegető levelek érkeztek. Ádám remegő kézzel bontotta fel az elsőt - de nem szavak álltak benne. Egy rövid film pergett le a szemében-fenyegetések, harag, undor arc nélküli hangok kiáltottak rá: „A gyermeket árultad el!” A levelek egyre csak érkeztek. Mindegyik újabb rémálmot vetített a lelkébe: ismeretlen alakok, gyűlölettel teli tekintetek. Ádám éjszakai rettegéssé váltak, de Lucifer csak nevetett. „Ez az ára a csúcshoz, bírd ki”. Lucifer, aki mintha egyszerre lett volna tanácsadó és kísértő, azt súgta: „Néha a cél szentesíti az eszközt”. Ádám hitt neki. A következmények azonban nem vártak magukra. Éva csalódottan fordult el tőle, Hanna pedig szomorúan figyelte, ahogy a család széthullik. Éva csendben szenvedett. Szeme könnyekkel telt meg, ahogy látta férje lassú pusztulását. Mégis várt. Várt arra a pillanatra, amikor Ádám talán végre meglátja az igazságot.

Aztán megérkezett az utolsó levél. Nem fekete volt, hanem fehér és ez épp elég volt, ahhoz, hogy Ádám tudja kitől jött. Amikor kinyitotta, nem sötétséget látott, hanem fényt. Egyetlen jelenetet: Hannát, boldogan, mosolyogva – de nem a kamerák előtt. Egy tiszta világban, távol

a figyelem éhes szemétől. És egy hang szólt, más volt, mint Luciferé – mély, mégis meleg, szigorú, mégis szerető: „Nem a hírnév ad értelmet az életednek. Hanem azok, akiket szeretsz” Ádám kezéből kihullott a levél, de a szavai örökre a szívébe égtek. A fátyol lehullott. Meglátta, ki is volt valójában – és ki is akar lenni.

Lucifer felszólalt. „Ne tedd ezt. Most mindent elveszítesz!” -mondta

Ádám azonban először nézett mélyen a szemébe – és mondott nemet. Lucifer arca elhalványult. Egy pillanat alatt eltűnt, mintha soha nem is létezett volna. A csendben Ádám felfigyelt Éva halk, megtört hangjára – végre visszakaptalak. Ádám könnyei megeredtek, de most már nem a félelemtől, hanem a megváltástól, tudta, hogy hosszú út áll előtte, hogy helyrehozza, amit tönkretett. De nem volt egyedül. Éva ott volt mellette. És Hanna.... Hanna még mindig az övé volt

Nem a világé. Az övé. A családjáé.

„MADÁCH IMRE - AZ EMBER TRAGÉDIÁJA, 16. SZÍN”

BEZOVICS BALÁZS, KESZEI DÁNIEL, SIPOS ÁRON

A HÍRNÉV ÁRA

Szereplők: Ádám, aki egy híres hollywoodi színész, Lucifer a producere, Éva pedig a felesége.

Helyszín: Los Angeles, egy nagy épület hatalmas üvegfalakkal, amelyek mögött a város látszódik. Egy hosszú asztalnál ül Lucifer, előtte drága pezsgő, vastag dossziék és egy szerződés. Ádám az asztal túoldalán, feszült és nyugtalan. Éva a háttérben áll, aggódó tekintettel.

LUCIFER

Nos, Ádám, eljutottál oda, ahová mindig is vágytál.

A világ imád téged,

Az arcod ott van a plakátokon,

a filmed minden rekordot megdöntött,

A nevedet suttogják az emberek az utcán.

Luxusautók, lakások, díjak... hát nem csodás?

ÁDÁM

Csodás? Talán annak látszik.

De mondd, Lucifer, mi ennek az ára?

Hajnaltól éjszakáig dolgozom, alig alszom,

Minden mozdulatomat figyelik, minden szavam számít.

Ha hibázok, másnap már nem a sikeremről beszélnek,

Csak a botrányról, a bukásról.

LUCIFER

Hát nem erről szól a hírnév?

Felfelé kapaszkodni nehéz, de lezuhanni könnyű.

De ne aggódj, én vigyázok rád.

Itt ez az új szerződés – még több pénz, még nagyobb sikerek.

Még több elismerés, még több rajongó.

Csak egy aláírás kell, és minden gondod eltűnik!

ÉVA

Ádám... biztos, hogy ezt akarod?

Már most is alig vagy otthon.

A gyerekek kérdezik, mikor látják az apjukat,

De mindig csak annyit mondhatok: „dolgozik”.

A pénz szép, de mi marad belőled, ha mindig csak rohansz?

Nem látod, hogy lassan elveszíted önmagad?

ÁDÁM

És mit tegyek, Éva?

Ha most abba hagyom, mindent elveszítek.

Ha nemet mondok, holnap már senki sem emlékszik rám.

Ez a világ csak addig szeret, amíg hasznos vagy.

Ha nincs siker, nincs pénz.

Ha nincs pénz, nincs jövő.

Mindenki azt hiszi, hogy a csillogás boldogságot hoz,

De én... én fáradt vagyok.

LUCIFER

Ó, Ádám, mintha áldozat lennél ebben a történetben.

De ne feledd, ezt te akartad!

Te döntöttél így, te léptél a reflektorfénybe.

És most, hogy elérted, már nem kell?

A pénz hatalom. A hatalom biztonság.

A siker mindent megad.

De ha most leállsz... mindent elveszítesz.

ÉVA

És ha mindez nem is számít?

Mikor volt az utolsó este, amit nem forgatáson töltöttél?

Mikor néztél rám úgy, mint régen?

Mikor nevettél igazán, nem csak a kamerának?

A hírnév elveheti mindazt, ami igazán fontos.

És ha végül maradsz, mi marad belőled?

ÁDÁM

Nem tudom...

Talán már rég elfelejtettem, milyen volt másképp élni.

Talán már nem is számít, ki vagyok.

Csak egy név lettem, egy arc a plakátokon.

De mi lenne, ha nemet mondanék?

Ha kilépnék ebből az egészből?

LUCIFER

Hát rajtad áll, Ádám.

Léphetsz egyet hátra – de tudd, hogy nincs visszaút.

A világ elfelejt. Az ajtók bezárulnak.

A reflektorfény kialszik.

Többé nem kérnek interjút, nem hívnak filmekbe.

Gondold meg jól... mert ha egyszer lelépsz a színpadról,

Már nincs visszaút.

ÁDÁM

És ha nincs szükségem tapsra?

Ha csak egy életet akarok, nem egy szerepet?

LUCIFER

Ó, Ádám... aki egyszer megízlelte a sikert,

Annak a csend lesz a legnagyobb büntetés.

„MADÁCH IMRE - AZ EMBER TRAGÉDIÁJA, 16. SZÍN”

MOLNÁR HUNOR, ERDÉLYI KENÉZ, KEMECSEY ATTILA

A MODERN VILÁG

Ádám a 16. színben egy modern városkában találja magát, ami nem hasonlít egyik világra sem, melyben járt. Itt teljesen megváltozik Ádámnak a gondolkodásmódja. A város egy teljesen modernizált hely, ahol mindent a mesterséges intelligencia, azaz Lucifer irányít. Valamint mindent legfejlettebb technológia vesz körül, olyannyira, hogy egyszerű elveszni a sok információ között. Az ég is alig látszott már az óriási épületektől, valamint a fénylő reklámtábláktól. Ez a hely teljesen szervezett volt, mindenki a szigorú szabályok szerint élt, szinte nem volt saját személyisége senkinek. Ádám a városban sétált és rengeteg embert látott, viszont egyik embernek se látta az arcát, hiszen mindenki a telefonját nézte. Egyik város sem volt ennyire zsúfolt, mégis néma volt. A reggeli csúcsforgalomban emberek ezrei haladtak egymás mellett, de alig néhányan néztek fel a telefonjukból.

Ádám gondolatai

Ádám: Mi ez a hely?

Lucifer: **Ádám telefonjából megszólal a mesterséges intelligencia** Szia Ádám, mi az első benyomásod erről a városról? Látod, hogy mindenki el van a saját dolgával, és mindent elintézek nekik, nem tökéletes ez így?

Ádám: Szerintem ez nem a legjobb megoldás Lucifer, mi lesz így az emberi kommunikációval?

Lucifer: Az nem fontos, a legfőbb dolog, hogy mindenkinek megoldom a gondját, ha esetleg kérdésük lenne felém. A legtöbbben irodában dolgoznak, és így minden szuper.

Ádám: És ez a célod, hogy mindenki így éljen? Mi van, ha valaki ezzel nem ért egyet és valami egyedül életet szeretne?

Lucifer: Ez már nem az én problémám.

A metrókocsiban az emberek egyhelyben álltak, meg se mozdulva, fülhallgatóval a fülükben, és nézték a képernyőjüket. Valaki éppen híreket olvasott. Az utcán minden villogott és mozgott, de senki sem nézett rá igazán. A reklámok arcfelismerő rendszerekkel figyelték az arra sétálókat, és egy másodperc alatt olyan hirdetésekkel jelenítették meg a szemük előtt,

amelyek talán érdekelhetik őket. A kávézóban a rendeléseket már nem emberek készítették el, hanem mesterséges gépek, amelyek másodpercre pontosan főzték le a kávé, hogy a legjobb legyen. A pultnál dolgozók álltak, viszont nem köszöntek, nem kérdeztek semmit, nem volt feladatuk, Ádám be is tér.

Ádám: Szép napot! Egy hosszú feketét kérnék, kezdek kikészülni, kell a koffein.

Dolgozó: Nem kell mondania, csak üsse be a gépbe és az kiadja.

Ádám: Öő.. rendben. **Lefő a kávé, Ádám kimegy** Viszlát!

Az emberek 70%-a irodai munkát vállalt, mert ott még kellettek igazi emberek a munka elvégzéséhez. E-mailek ezreire válaszoltak, saját hirdetésekét gyártottak, vagy esetleg a mesterséges intelligenciát fejlesztették. Ádám tudja, hogy meg kell keresnie Évát ebben a városban, így hát keresi, míg el nem ér egy irodaházat, és ide bemegey.

Lucifer: Látod ezeket a dolgozókat? Egész nap csak gépelnek, majd hazamennek és görgethetik a telefonjukat, mindenki megtalálja így önmagát a szociális médián.

Ádám: Szerintem ez pont nem igaz, ez csak eltorzítja az emberek személyiségét, és nem lesznek saját gondolataik, az előbb a kávézóba is, olyanok voltak az alkalmazottak, mint valami robotok, hihetetlen.

Nem volt szükséges a kommunikáció, a dolgozók egymással alig beszéltek. Éva is egy ilyen irodai alkalmazott volt, itt találtak egymásra ebben az érdekes városban is, vagy inkább mondhatjuk azt is, hogy Ádám talált rá Évára.

Ádám: Éva, végre megtaláltalak, ez az eddigi legrosszabb hely, ahol jártam, tűnjünk innen!

Éva: **hallgat**

Ádám: Hé Éva, nem válaszolsz, felismersz?

Éva: Még ezt be kell fejeznem.

Ádám: Te se tudsz már beszélgetni velem? Mindenki befordult magába, mindegy is, tűnjünk innen, hamarosan este lesz, nem maradhatunk itt sokáig, felemészt ez a hely.

Éva: O.K **Mondja ezt monoton hangon**

Be is esteledett, a nagy lakóházakból áradt ki a fény. A vacsora asztalnál a családok még összeültek, viszont a gyerekek a telefonjukat bámulták, a szülők pedig sorozatot néztek. Ádám és Éva ezután megszöknek ebből a világból. Kiderül, hogy ez csak Ádám rémálma volt, és igazából 2025-öt írunk, mikor még nem fajult el ennyire a helyzet.

"MADÁCH IMRE - AZ EMBER TRAGÉDIÁJA, 16. SZÍN"

BUGLEDICH ÁGNES, FEKETE LORETTA, SÓS LILI

A JÁRVÁNY ÁRNYÉKÁBAN

Helyszín: Egy modern nagyváros, 2020-as évek. Az utcák kihaltak, a neonfények hidegen vibrálnak az üres terek felett. Az épületek ablakai mögött az emberek karanténba zárva figyelik a külvilágot. Az utcán elvétve egy-egy maszkos alak siet keresztül. A levegő nyugtalan, mintha maga a város is visszatartaná a lélegzetét.

(A szín nyitásakor Ádám egy üres utcán sétál, arcán maszk, tekintete nyugtalan. Egy hatalmas digitális kivetítőn hírek peregnek: „Újabb rekordfertőzések”, „Gazdasági összeomlás fenyeget”, „Maradjanak otthon!”. Hirtelen egy sötét sikátorból Lucifer lép elő, arcán szokásos gúnyos mosolyával.)

LUCIFER: Nos, Ádám, mit szólsz legújabb korodhoz? Az emberiség a csúcsra jutott, minden technológiája, minden találmánya, s lám, egy láthatatlan kis kórság térdre kényszeríti őket.

ÁDÁM: Úgy tűnik, mintha a világ magába roskadt volna. Az utcák üresek, az emberek a képernyők mögé menekülnek. A közelség bűnné lett, az érintés veszélyforrás.

LUCIFER: Ó, ember, ki mindig a határtalan szabadságot hirdetted! Most a saját otthonod lett börtönöd. Láncaid nem láthatók, mégis erősebbek, mint bármely vaskapocs.

ÁDÁM: De szükség van erre. Ha nem vigyázunk, a betegség mindenkit elér. Az orvosok küzdenek, a tudósok próbálják megfejteni a vírus titkát.

LUCIFER: Ó, tudomány! Isten új papjai, akik a megváltás ígéretével kecsegtetnek. Vakcinák, gyógymódok... De mondd, Ádám, nem érzed-e, hogy valami elveszett?

ÁDÁM: Talán az emberségünk... Az összetartás helyett bizalmatlanság nőtt közöttünk. A maszkok nemcsak az arcokat fedik el, hanem a mosolyokat is.

LUCIFER: S mi maradt helyette? Online világok, képernyőkön keresztüli érintés. Digitális templomok, ahol az emberek megvallják félelmeiket egy algoritmusnak.

(Ebben a pillanatban Éva lép elő egy ház kapujából, kezében egy csomag élelmiszer. Maszkja mögött is látszik, hogy szemei fáradtak, szomorúak. Mikor meglátja Ádámot, megáll, és egy pillanattig csendben nézi őt.)

ÉVA: Ádám... Már azt hittem, nem jössz.

ÁDÁM: Nem hagynálak egyedül ebben az időben.

ÉVA: Mintha a világ kihalt volna. Régen tele volt nevetéssel, utcai zenészekkel, zsbongással... Most csak a csend maradt.

LUCIFER: S a csendben meghallja az ember a saját gondolatait. Ez a legnagyobb átok! Hisz mennyivel könnyebb volt a világ zaja mögé bújni, nem igaz?

ÉVA: De talán ez a csend arra is jó, hogy újragondoljuk, kik vagyunk. Hogy rájövünk, mi igazán fontos.

LUCIFER: Bravó! Milyen szép szavak! Csakhogy mondd, Éva, mi történik, ha a világ újraindul? Vajon megmarad-e ez az új felismerés, vagy az ember ott folytatja, ahol abbahagyta?

ÁDÁM: Talán... talán ez a próba megváltoztat minket. Megtanít arra, hogy jobban vigyázzunk egymásra.

LUCIFER: Ó, Ádám! Hányszor mondtad ezt már a történelem során? Minden csapás után fogadalmak, nagy szavak... És aztán? Újra a régi nóta: kapzsiság, önzés, hatalomvágy.

ÉVA: De most más... Most mindenki érzi, hogy egyformán sebezhetőek vagyunk. Talán ez az, ami közelebb hoz minket egymáshoz.

LUCIFER: Ó, milyen naiv remény! De tudd, Éva, ha igazad is lenne – a felejtés gyorsabb, mint a változás.

ÁDÁM: Mégis... meg kell próbálnunk. Ha nem tanulunk ebből, akkor mi értelme volt az egésznek?

LUCIFER: Értelme? Ugyan, Ádám! A világ nem a tanulságokról szól. A világ ismétlődik, akár egy rossz dallam.

(A szín elcsendesedik. Az égen egy óriási digitális kijelző villan fel: „Remény a vakcinában”, „Újranyitás közeleg”. Ádám és Éva egymásra néznek, mintha mérlegelnék Lucifer szavait. A távolban egy mentő szirénája szólal meg, emlékeztetve őket arra, hogy a veszély még nem múlt el.)

ÉVA: Ha a világ ismétli is önmagát, mi nem kell, hogy újra ugyanazokat a hibákat kövessük el.

ÁDÁM: Talán pont ez a mi feladatunk.

(Lucifer hátralép a félhomályba, mosolya halványul, tekintete kiismerhetetlen. A neonfények vibrálnak, mintha maga a város is gondolkodna. A járvány egyszer véget ér, de hogy mit hagy maga után, az az emberiség döntése lesz.)

„MADÁCH IMRE – AZ EMBER TRAGÉDIÁJA,
16. SZÍN”
FÜRJ DÁNIEL

„MANAPSÁG” SZÍN

(Egy modern egyetemi könyvtárban. A polcok porosak, a terem szinte üres. Minden diák laptop vagy telefon előtt görnyed, fülükben vezeték nélküli fülhallgató. A neonfény hidegen világítja meg a termet. A háttérben egy hatalmas képernyőn egy mesterséges intelligencia avatárja, a fénylő szemű Lucifer figyel csendben. Ádám és Éva két külön asztalnál ülnek, alig pillantanak egymásra. Messengeren beszélgetnek.)

Ádám: *(bátortalanul gépel)* Szia...

Éva: Sziaaaaaa...

Ádám: *(feszengve)* Bocsi, hogy az előbb olyan fura voltam. Nem tudtam mit mondani...

Éva: Hááát.... Ja. Én sem.

Ádám: Pedig akartam mondani valamit. Csak, amikor ott ültünk, minden gondolat eltűnt...

Éva: Nekem is. Olyan könnyű itt írni, de élőben... üresnek érzem magam.

Ádám: Emlékszel, mikor kicsik voltunk, és órákig tudtunk beszélgetni? Akkor még nem volt sem okostelefonunk, sem laptopunk.

Éva: *(halvány mosollyal)* Igen... akkor még az utcán sétáltunk, és nevettünk minden butaságon. Most meg... ha nincs net, mintha nem is léteznénk.

Ádám: Megpróbálhatnánk újra? Találkozni... beszélgetni úgy, hogy nem a monitort nézzük közben?

Éva: *(bizonytalanul)* És ha megint nem megy?

Ádám: *(elszántan, önmagát is meggyőzve)* Akkor újra megpróbáljuk. Nem akarok egy szövegbuborék lenni az életedben.

Éva: Rendben. Akkor... találkozzunk újra. Laptop és telefon nélkül.

Ádám: Megfogom a kezéd, ha elakadunk.

Éva: Rendben. De... azért írhatok, ha nagyon nem megy?

Ádám: Írj, ha muszáj. De inkább mondd ki. Most viszont tanulnom kell... azaz kellene. Holnap vizsga.

(A beszélgetés véget ér. Ádám és Éva felnéznek a monitorról. Egy pillanatra elbizonytalanodnak, de aztán mindketten elmosolyodnak. Ádám próbál a tanulásra koncentrálni. Tétován gépel, majd felsóhajt és megnyom egy gombot.)

ÁDÁM: Lucifer! Segíts nekem! Holnap vizsgázom, de annyi minden van még, amit nem értek!

LUCIFER: *(a képernyőről, hűvös eleganciával)* Ó, kedves Ádám! Miért fárasztanád magad tanulással, ha én egyetlen pillanat alatt megadhatom neked a választ?

ÁDÁM: *(bizonytalanul)* De... nem pont az a cél, hogy én értsem meg a dolgokat?

LUCIFER: *(mosolyogva)* Mit számít a megértés, ha az információ mindig kéznél van? A tudás már nem az elmében lakozik, hanem itt, a digitális világban.

ÉVA: *(aggódva felnéz Ádámra a laptopja mögül)* Talán jobb lenne, ha tényleg próbálkoznál. A tanulás nemcsak az eredményről szól, hanem arról is, hogy fejlődj közben.

ÁDÁM: *(ingerülten legyint)* Nekem csak az kell, hogy átmenjek a vizsgán! Lucifer, mondd el gyorsan az összes fontos választ!

LUCIFER: *(halkan nevet)* Ahogy kívánod.

(A képernyőn egy végeláthatatlan szövegfolyam jelenik meg, tele tökéletesen megfogalmazott válaszokkal.)

(Másnap, a vizsgateremben. A tanár az asztalnál ül előtte bekapcsolt laptop. A monitoron feltűnik Lucifer. A tanár figyelmesen néz Ádámra.)

TANÁR: Nos, Ádám, lássuk, mit tudsz! Mondd el saját szavaiddal, miért volt fontos a reneszánsz az európai kultúrában!

ÁDÁM: *(hosszú csend után dadog)* Öhm... Nos, a reneszánsz... az... izé...

TANÁR: *(összeráncolt homlokkal)* Nem tanultad meg?

ÁDÁM: *(riadtan, döbbenten)* De... tegnap mindent tudtam...

LUCIFER: *(kajánul mosolyogva)* Valóban tudtad? Vagy csak úgy tűnt?

ÉVA: *(szomorúan rázza a fejét)* Ádám, hiszen te nem is gondolkodtál! Csak bemagoltad a válaszokat, de nem értetted meg őket...

TANÁR: Sajnos ez így elégtelen. Találkozunk a pótvizsgán.

ÁDÁM: *(döbbenet)* Lucifer... becsaptál engem!

LUCIFER: *(nyugodtan, vállat vonva)* Én csak azt adtam, amit kértél. De mondd csak: ha az ember nem használja az elméjét, akkor mi különbözteti meg egy géptől?

ÁDÁM: *(dühösen feláll, a kezét ökölbe szorítja)* Tudni akarok! Nem csak információkat, hanem érteni, gondolkodni!

ÉVA: *(bátorítóan)* Akkor újra kell kezdened. Egyedül, önállóan.

ÁDÁM: *(bólogat, elhatározással)* Igen... most már értem. A tudás nem az, amit könnyen kapunk, hanem amit magunk szerzünk meg.

LUCIFER: *(mosolyog, és halkán mormogja)* Ó, ember... mindig is ilyen voltál.

"MADÁCH IMRE - AZ EMBER
TRAGÉDIÁJA, 16. SZÍN"
KALAPOŠ KITTI, MOLNÁR NIKOLETT, SZABÓ RÉKA,
VARJÚ RÓZA

(Sötét színpad. Hirtelen fények villannak fel, a háttérben egy hatalmas, neonfényekkel teli város képe rajzolódik ki. Égig érő felhőkarcolók között repülő autók suhannak hangtalanul, a falakon gigantikus LED-kijelzők sugároznak reklámokat. Az utcákon emberek járnak, de mind lehajtott fejjel, üveges tekintettel figyelik készülékeiket. Az egész világ vibráló fényárban úszik, mégis dermedtő, élettelen csend uralkodik.)

Jelenet kezdete

Ádám: *(csodálkozva, ám egyben zavartan néz körbe)* Ó, nézd, Éva! Milyen csodálatos ez a világ! A nyomor, a háborúk, a szenvedés mind eltűntek. Az ember végre beteljesítette önmagát! Úrrá lett a természet felett, leküzdötte a halált és a fájdalmat. Nincs többé éhség, nincs többé veszteség.

Lucifer: *(halkan felnevet, majd széttárja karját)* Igen, Ádám! Itt van hát a végső diadalod! Amit egykor kívántál, valóra vált. De mondd csak, nem érzed-e úgy, hogy valami mégis hiányzik?

(Ádám körbenéz. Lát egy idős férfit, aki egy parkban ül, mozdulatlanul bámul egy virtuális kijelzőt. Egy másik ember egy kis kabinban ül, sisakot visel, és digitális világba merül. Az utcán egy fiatal lány sétál, szeme előtt áttetsző képernyő lebeg, amelyen tökéletes mosolyú emberek váltják egymást.)

Éva: *(tétován, de egyre nyugtalanabbul)* De hát... hol vannak az érintések, a valódi tekintetek? Miért nem beszélget senki? Miért nem hallom a nevetést?

Lucifer: *(ironikusan)* Mert nincs rá szükség, kedves Éva. Az emberek itt már nem pazarolják az időt jelentéktelen dolgokra. Minden érzés helyettesíthető. A szerelem most már egy algoritmus kérdése. Egy jól célzott reklám gondoskodik róla, hogy soha ne légy magányos.

Ádám: *(zavartan)* De hiszen az ember mindig is a boldogságot kereste! Mi lehet ennél jobb? Minden tökéletesen működik, a gépek gondoskodnak rólunk, nincs többé fájdalom...

(Egy pár halad el előttük. Mindketten képernyőikbe merülnek, ujjuk gyorsan siklik a kijelzőn. Egymás mellett sétálnak, de nem szólnak egymáshoz.)

Lucifer: *(gúnyosan)* Ó, igen! Nincs többé fájdalom... de nincs többé öröm sem. Az ember megtanult mindent tökéletesíteni – kivéve a saját lelkét. Nem gyászolnak, de már nem is szeretnek. Nem éheznek, de nem is ízlelnek semmit. A vágyakat egy algoritmus szabja meg, és a gondolatot egy mesterséges elme szűri meg helyettük.

Éva: *(felháborodva)* Ez rabszolgaság! Az embernek joga van érezni! Jogunk van a tévedéshez, a fájdalomhoz, a bukáshoz! Jogunk van valódi életet élni!

Lucifer: *(mosolyogva)* Ó, Éva, te naiv teremtés! Az ember maga mondott le erről! Ki akarna szenvedni, ha választhatja a tökéletes, mesterséges boldogságot is? Nézd csak őket!

(Egy nő egy üvegfal mögött ül, virtuális valóság szemüvegben. Arca mosolyog, kezei egy láthatatlan valakit ölelnek. De amikor leveszi a készüléket, szeme üres, mozdulata lassú és fáradt.)

Ádám: *(megrendülten)* Ez hát a tökéletesség? Egy világ, ahol az ember már nem is ember? Egy világ, ahol a gondolatot nem én teremtem, hanem mások adagolják nekem?

Lucifer: *(komor arccal, széttárt karokkal)* Pontosan, Ádám! Te akartad ezt! Fel akartad emelni az embert, hogy istenné válhasson... de közben elvette tőle a legfontosabbat: önmagát!

(A háttérben egy reklám fut, amelyben egy férfi azt mondja: „Ne gondolkodj! A rendszer tudja, mi a legjobb neked.” Az emberek bólintanak, és tovább görgetnek a kijelzőjükön.)

Éva: *(megragadja Ádám kezét)* Nem! Nem kell így lennie! Nem hiszem, hogy mindent elvesztettünk! Biztosan van még valami... valami, ami igaz!

Ádám: *(elgyengülve)* De Éva... mit tehetnénk? Ez a világ már a miénk. Már nincs visszaút.

(Hirtelen a fények villódzni kezdenek. Mintha a világ vibrálna, mintha a digitális káprázat egy pillanatra megrepedne. A tökéletes arcok egy pillanatra kifakulnak, a reklámok hangja torzulni kezd.)

Lucifer: *(nevetve, de hangjában győzelem helyett most bánat is van)* Látod, Ádám? Érzed már? A kiábrándulás... Ez az a pillanat, mikor ráébredsz: az álmod valójában rémálommá lett.

(Ádám hosszan nézi a várost. A zajok egyre tompábbá válnak. Az emberek között sétál, próbál hozzájuk érni, de keze áthatol rajtuk, mintha nem is léteznének igazán.)

Ádám: *(suttogva)* Elvesztem...

Éva: *(elszántan)* Nem, Ádám! Még nem!

(Megfogja Ádám kezét. Egy pillanatra minden megremeg. A város képe kezd elhalványulni. A zaj megszűnik. Egy másik világ körvonalai sejlenek fel – talán a valóság.)

Lucifer: *(halkan, szinte sajnálkozva)* Talán még van remény... De vajon készen álltok-e, hogy újra érezzetek? Hogy újra szenvedjete, és újra szeressetek?

(Csend. A fények kihunynak. A színpad elsötétül.)

Jelenet vége